

Arrest

nr. 139 733 van 26 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 14 juli 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 augustus 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 juli 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een beslissing houdende het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.08.2013 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De aanvraag voor een D-visum gezinshereniging werd op 07.03.2013 geweigerd door de visa-dienst van de dienst Vreemdelingenzaken omdat niet aan de voorwaarden was voldaan. Meer specifiek was aan de voorwaarde betreffende de bestaansmiddelen door de Belgische referentiepersoon niet voldaan. Er was evenmin een bewijs van ziekteverzekering voor betrokkene voorgelegd (zie voor de concrete motivatie de weigeringsbeslissing van 7.03.2013).

Niettegenstaande deze beslissing kwam betrokkene toch naar België met een visum C, afgeleverd door Frankrijk, en diende een bijlage 19ter in. Ter staving van die aanvraag werden volgende documenten voorgelegd: een eigendomsakte op naam van de schoonbroer van betrokkene, een verklaring van boekhoudkantoor [...] betreffende het inkomen van de Belgische referentiepersoon en een getuigschrift van de socialistische mutualiteit. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat er bezwaren zijn met betrekking tot de erkenning van het huwelijk. Het huwelijk werd onderzocht door het parket van Mechelen en de procureur gaf op 31.12.2013 een negatief advies inzake de erkenning van dit huwelijk. Het parket was van oordeel dat het huwelijk er niet was op gericht een duurzame gemeenschap tussen de partners te bestendigen, maar er op was gericht een verblijfsvoordeel voor betrokkene te bekomen (zie voor de concrete motivatie het advies van het parket). Het huwelijk werd dan ook niet in- of overgeschreven in het rijksregister. Derhalve kan geen toepassing gemaakt worden van art. 40ter.

Voor zover betrokkenen intussen eventueel in beroep zouden zijn gegaan tegen de weigering tot in- of overschrijving van het huwelijk en het huwelijk alsnog zou worden geregistreerd, quod non, dient opgemerkt te worden dat nog steeds niet voldaan is aan de middelenvereiste zoals omschreven in art. 42ter van de wet van 15.12.1980. Zoals hierboven aangehaald, werd de aanvraag tot gezinshereniging (aanvraag visum) eerder om die reden geweigerd. Het nieuw voorgelegde bewijsstuk, ni. de verklaring van de boekhouder betreffende het inkomen van de Belg in maart en april 2014, doet geen afbreuk aan de bezwaren die toen reeds werden opgeworpen. Aan de hand van deze verklaring kan er niet toe besloten worden dat het inkomen van de Belg voldoende, stabiel en regelmatig is. Wat betreft het concept 'voldoende' kan aan de hand van het nieuw voorgelegde document niet worden vastgesteld welke het netto bedrag is waarover de Belg kan beschikken. Er blijkt immers nergens uit het voorgelegde document of betrokkene daarvan nog de sociale bijdragen moet bekostigen, noch welke belastingen op dit bedrag nog verschuldigd zijn. Bovendien dient opgemerkt te worden, onafgezien van het feit dat betrokkene zichzelf in maart en april 2014 een loon heeft uitgekeerd, er niet kan gesteld worden dat het hier een stabiel en regelmatig inkomen betreft. Uit de documenten, voorgelegd naar aanleiding van de visumaanvraag, bleek immers dat de Belgische referentiepersoon alvast in het inkomstenjaar 2010 en 2011, overeenkomstig zijn aanslagbiljet, geen inkomen had verworven. Dit in tegenstelling tot de 'loonfiches' die op naam van de Belgische referentiepersoon aan het dossier waren toegevoegd. Bij gebrek aan een verdere toelichting hierover en/of het bewijs van bestaansmiddelen van de daaropvolgende periode, kan niet gesteld worden dat de Belg over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Enkel een verklaring van de boekhouder betreffende het inkomen van de Belgische referent in maart en april 2014 volstaat dus niet. Wat betreft het nieuwe bewijs van ziekteverzekering voor betrokkene staat op het getuigschrift dat betrokkene recht op verstrekkingen heeft tot 31.12.2013. Daaruit kan dus niet besloten worden dat betrokkene een GELDIGE ziekteverzekering heeft.

Nergens uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat hij een aanvraag heeft ingediend op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat overeenkomstig art. 52, §4, 5de lid een bevel om het grondgebied te verlaten hier van toepassing is.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Met betrekking tot de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

2.1.1. Vooreerst moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing twee determinerende motieven in zich draagt, die elk op zich de eerste bestreden beslissing kunnen dragen.

2.1.2.1. Ten aanzien van het tweede weigeringsmotief, met name datgene dat betrekking heeft op de inkomsten van de referentiepersoon, voert verzoekster het volgende aan:

B.1. Eerste middel: Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel en het materieel motiveringsbeginsel.

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bestreden beslissingen d.d. 09.05.2012 en d.d. 10.07.2012) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn

zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerakend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

De beslissing is kennelijk onredelijk genomen.

[...]

B. OVER DE INKOMSTEN VAN VERZOEKSTER

Verwerende partij motiveert dat de echtgenoot van verzoekster geen voldoende, stabiele en regelmatige inkomsten geniet.

De verklaring van de boekhouder wordt niet aanvaard als bewijs.

De RVV oordeelde echter in haar arrest d.d. 08.11.2011 met nr. 69716 dat verklaringen van accountants gehouden zijn aan deontologische regels en dat hun verklaringen wel onpartijdig zijn.

Uit het administratief dossier blijkt weldegelijk dat dhr. C. al meerdere jaren inkomsten genereert.

Bovendien is er geen behoefteanalyse uitgevoerd door verwerende partij.

Het middel is bijgevolg gegrond.”

2.1.2.2. Verzoekster diende een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, en dit in functie van een Belgische onderdaan.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet legt in dat geval op dat de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Verzoekster verzet zich tegen het feit dat de verklaringen van de boekhouder niet worden aanvaard als bewijs van het feit dat het inkomen van de referentiepersoon voldoende, stabiel en regelmatig is. Terwijl in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd waarom deze verklaringen enerzijds geen bewijs vormen van de “voldoende” aard van de inkomsten –met name omdat aan de hand van de voorgelegde verklaring niet kan worden vastgesteld wat het nettobedrag is waarover de referentiepersoon kan beschikken, en anderzijds evenmin een bewijs uitmaken van het stabiel en regelmatig karakter van het inkomen, omdat enkel blijkt dat betrokkene zichzelf in maart en april 2014 een loon heeft uitgekeerd, vergenoegt verzoekster zich met een verwijzing naar een arrest van de Raad omtrent de bewijskracht van verklaringen van boekhouders. Echter, hiermee doet zij geen afbreuk aan de vaststellingen die *in casu* werden gedaan, met name dat er geen duidelijk zicht is op de netto-inkomsten en op de stabiliteit en regelmatigheid ervan. Verzoekster stelt dan wel dat het duidelijk is dat de Belgische onderdaan “al meerdere jaren inkomsten genereert”, maar toont op geen enkele wijze aan uit welke stukken dit dan wel zou moeten blijken. Daarmee ontkracht zij op geen enkele wijze het gestelde in de bestreden beslissing, met name dat uit de documenten die werden voorgelegd naar aanleiding van een eerder visumaanvraag is gebleken dat de Belgische referentiepersoon alvast in het inkomstenjaar 2010 en 2011 geen inkomen had verworven.

Samenvattend moet dan ook worden gesteld dat verzoekster er met haar zeer beknopte en niet onderbouwde argumentatie niet in slaagt de betrokken motivering als ondeugdelijk te laten voorkomen.

Wat betreft het argument dat geen behoefteanalyse werd uitgevoerd door de verwerende partij, moet er op worden gewezen dat luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). Verzoekster, die haar argument op geen enkele wijze verbindt aan één van de door haar aangehaalde geschonden geachte bepalingen en beginselen en nalaat aan te tonen waarom het feit dat niet werd overgegaan tot een behoefteanalyse *in casu* zou moeten leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing, brengt ter zake dan ook geen ontvankelijk middel bij.

Aangezien het middel, in de mate dat het gericht is tegen één van de determinerende motieven van de bestreden beslissing, om de voormelde redenen niet kan worden aangenomen blijft deze motivering staan. Aangezien zij volstaat om de bestreden weigeringsbeslissing te schragen, heeft verzoekster dan ook geen belang bij het desgevallend gegrond bevinden van haar grieven tegen de overige middelonderdelen.

Het eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond.

2.2. Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten

2.2.1. In het tweede middel voert verzoekster het volgende aan:

“Tweede middel: Schending van artikel 8 EVRM.

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van ’s lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

- R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de verwerende partij ligt hierin verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan verzoekster vormt een inmenging in haar privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van haar echtgenoot en onevenredige schade zou toebrengen aan haar gezinsleven.

- R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; , T. Vreemd. 1998, 329;

Voor zover, per impossibile, zou geoordeeld worden dat verzoekster zich niet kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, schendt de bestreden beslissing alleszins de bescherming geboden aan haar echtgenoot. Ook hij is gerechtigd op normale wijze zijn gezinsleven te kunnen uitoefenen hier in België. De heer [...] heeft geen noemenswaardige banden met Turkije.

Het middel is gegrond.”

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Daargelaten de vraag of er *in casu* sprake kan zijn van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van de voormelde bepaling, gelet op het advies van het Parket inzake een situatie van schijnhuwelijk, moet erop worden gewezen dat artikel 8 van het EVRM er weliswaar op is gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven maar dat het gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de verzoekende partij deze voorwaarden niet vervult.

Om de vraag te kunnen beantwoorden of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Waar verzoekster dus betoogt dat niet voldaan is aan de voorwaarden van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, dient er op te worden gewezen dat het *in casu* een eerste toegang betreft, zodat dat tweede lid niet speelt.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89)

De Raad kan ter zake alleen maar vaststellen dat verzoekster op geen enkele wijze aantoont dat zij en haar partner daadwerkelijk zouden worden gehinderd in het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven in haar land van herkomst of elders. Het argument dat verzoeksters partner gerechtigd is op normale wijze zijn gezinsleven uit te oefenen in België doet daaraan geen afbreuk. Beiden wisten immers, of moesten weten dat verzoeksters verblijf precair was nu verzoeksters aanvraag voor een visum D-gezinshereniging werd geweigerd door de verwerende partij en verzoekster desalniettemin naar België kwam. Daarenboven, waar zij stelt dat haar partner geen noemenswaardige band met Turkije heeft, moet erop worden gewezen dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster zelf verklaarde dat haar partner een familielid is van de echtgenoot van de dochter

van haar tante, dat hij haar thuis, in Turkije, is komen opzoeken en dat daar het verloofsfeest en het huwelijk hebben plaatsgevonden. Verzoekster maakt dus verre van aannemelijk dat haar partner geen band zou hebben met Turkije.

De bestreden beslissing strekt er voorts niet toe het gezinsleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken, doch houdt in dat zij het grondgebied dient te verlaten omdat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat zij definitief van haar partner wordt gescheiden. Er vloeit enkel uit voort dat zij tijdelijk uit het land wordt verwijderd met de mogelijkheid om er terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het privé- en gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Gelet op de omstandigheden die de zaak van verzoekster kenmerken, blijkt dan ook niet dat er op de verwerende partij enige uit voormeld verdragsartikel afgeleide positieve verplichting zou rusten om de verzoekende partij op het grondgebied te gedogen. Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

A. WIJNANTS